USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: V. X. Q.,** zastoupen JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem, se sídlem Náchod, Masarykovo nám. 19, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2006, č. j. OAM - 15/VL - 07 - K04 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2006, č. j. 32 Az 15/2006 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného, a nebyly na něj vztaženy ani překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Stěžovatel namítá, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo vadou, která spočívá v tom, že byl porušen zákon v řízení před správním orgánem (odkazuje přitom na ustanovení § 103 odst. 1 písm. b/ zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že správní orgán se jeho sděleními zabýval pouze povrchně a nesnažil se zjistit sám věci podstatné pro řízení o udělení azylu, pouze se v dokazování omezil na stěžovatelem uváděné okolnosti. Vedle toho stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou i proto, že není opatřeno vlastnoručním podpisem osoby oprávněné k podepisování rozhodnutí, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, doložkou „za správnost“ a je nečitelně podepsáno blíže neidentifikovatelnou osobou. Podle názoru stěžovatele je třeba na takové rozhodnutí hledět jako na nepodepsané, a tedy vadné pro absenci náležitostí ve smyslu ust. § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. K této vadě měl krajský soud podle stěžovatele přihlédnout i bez návrhu a napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnost. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas

(§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. namítá, že rozsudek krajského soudu je nesprávný z toho důvodu, že nepostihl vadu řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel přitom poukazuje na povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutkový stav. K této argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (www.nssoud.cz), v němž bylo jasně konstatováno, že správní orgán v řízení o udělení azylu není povinen sám, aniž účastník řízení něco tvrdí, vyhledávat v jeho případě možné znaky pronásledování z azylově relevantních důvodů.

Pokud pak jde o argumentaci absencí podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí žalovaného, nezbývá než odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54 (www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud jasně konstatoval, že absence vlastnoručního podpisu oprávněné na vyhotoveních správních rozhodnutí, je-li však zároveň podpisem opatřeno rozhodnutí založené ve správním spisu, je sice vadou rozhodnutí, ale vadou, která nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí. Jde o nezákonnost, u níž je třeba k žalobní námitce zkoumat, zda měla vliv na zákonnost končeného rozhodnutí ve věci. Taková žalobní námitka však v případě stěžovatele vznesena v řízení před krajským soudem nebyla. Navíc Nejvyšší správní soud poznamenává, že od 13. 10. 2005 je v účinnosti (zákon č. 350/2005 Sb.) novelizace zákona č. 325/1999 Sb. (§ 24a), podle níž lze podpis oprávněné osoby na stejnopisu rozhodnutí, který se účastníku řízení doručuje, nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ a uvedení jména, případně jmen, příjmení a podpisu toho, kdo odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu